

Introit: *Žalm Davidův, když byl v Judské poušti. Bože, tys Bůh můj! Hledám tě za úsvitu, má duše po tobě žízni. Mé tělo touhou po tobě hyne ve vyschlé, prahnoucí, bezvodé zemi. Proto tě vyhlížím ve svatyni, chci spatřit tvoji sílu a slávu; tvé milosrdenství je lepší než život, mé rty tě chválí zpěvem. Proto ti dobrořečím po celý život, v tvém jménu pozvedám dlaně. (Žalm 63, 1-5)*

Píseň 692

Modlitba

Čtení: 1. Královská 17, 1-16

Píseň 275

Text kázání: *Pán Ježíš praví: „Jestliže kdo žízni, ať přijde ke mně a pije! (Jan 7,37)*

Milí přátelé, bratři a sestry,

když se v těchto dnech podíváme na Bečvu, nebo na jiné vysychající vodní toky, tak je to jistě velmi smutný pohled. Jakoby pomalu vysychal život. A do toho slyšíme již několikátý týden z obecního rozhlasu hlášení, kdy **jsme všichni v Růžďce vyzýváni k tomu, abychom šetřili vodou.** A i když máme šetřit, tak přesto stále slyšíme, že je i v této době sucha nadprůměrná spotřeba vody a hrozí, že voda opravdu nebude. A možná vás v rozčilení napadá otázka. Jak je to možné? Kam ta voda pořád mizí? To lidi pořád napouští i přes varování bazény, nebo kdo nám tu vodu bere?

Ale možná to, bratři a sestry, nejsou ty správné otázky, kterými bychom se měli zabývat. Možná bychom si spíše měli uvědomit, jaká je to velká Boží milost a Boží zázrak, že voda ještě vůbec teče! Zdroje vod se zdají být už opravdu hodně vyschlé. Možná jsme tomu několik let nevěnovali náležitou pozornost, ale rok co rok, vidíme, že je ten stav stále horší. Je stále více sucho. Odborníci se snaží dělat různá opatření, ale bude to stačit?

Ovšem co církev? Co křesťané, co ty a já? Jaká my děláme opatření? Někteří evangelikální proroci mluví o tom, že stále více se blížíme ke konci a že bychom měli činit pokání a měli bychom být připraveni. Pravda je, že připraveni bychom měli být neustále. Ovšem pak zde máme příběh Eliášův, o kterém apoštol Jakub ve svém listě napsal: **Eliáš byl člověk jako my, a když se naléhavě modlil, aby nepršelo, nezapršelo v zemi po tři roky a šest měsíců. A opět se modlil, a nebe dalo déšť a země přinesla úrodu.** Aha! Řekne si ne jeden. Že by tedy i dnes byla příčina sucha modlitba jednoho jediného chlapa? Pak je potřeba ho tedy najít a donutit ho, aby se naopak modlil za déšť! Nebo ne? A nebylo by spíše lepší, kdybychom se za déšť začali modlit my? Ovšem jak? Je to jen o modlitbách? Není potřeba „vrtat“ přece trochu víc do hloubky? A ptát se, proč se Eliáš vlastně nejprve modlil, aby tenkrát bylo sucho? Bylo to jen z důvodu, že byl zoufalý z toho, jak se lidé tehdy odklonili od Hospodina a začali doufat v boha úrody baala? Aby lid takto poznal, že volají ke špatnému bohu, který jim déšť nedá? To je jistě vážný důvod, avšak je potřeba si uvědomit, že Eliáš dělal naprosto přesně to, co po něm chtěl Hospodin. A **Hospodin je ten, který zadržuje, anebo dává zemi déšť.** To je potřeba si, milí přátelé, uvědomit.

A je tomu tak i dnes. Moderní člověk má dnes pro to odpověď. Našel zdůvodnění, že nastávají klimatické změny. Avšak křesťan by se měl ptát, **co tím suchem nám, Bože, chceš říci?** Co když nám při pohledu na vysychající potoky, chce Bůh něco říci o naší vysychající duši? O vyprchávacím životu? Nemá to třeba souvislost jako tehdy? Zatím ještě stále máme vodu v kohoutku. Stále máme, co jíst. Na rozdíl od těch, kterým ve Francii shořely domy, my zatím máme stále kde bydlet. Máme kostel. Máme Bibli. Máme bohoslužby. Slyšíme Boží Slovo a zpíváme Pánu chvály. Ale co když vysychá pramen uvnitř naší duše? Pán Ježíš říká: **„Kdo ve mně věří, proudy živé vody mu poplynou z úst.“** Ale je tomu skutečně tak? Vyvěrá z našeho nitra živá voda Boží radosti a naděje? Anebo tím už taky šetříme, protože už nám ta naděje a radost dochází? A možná jsme si toho ani nevšimli. Tak jako jsme třeba dlouho nevěnovali pozornost tomu, že celá Evropa vysychá, tak možná si ani nevšímáme, že třeba vysychá i naše duše. A co když vysychá, anebo téměř již vyschla? Co s tím?

Ten dnešní Eliášův příběh nám může říci, že nemusí být nutně problém v tom, že bys špatně věřil. Podívej se právě na Eliáše. On Hospodina ve všem poslouchá. Modlí se, aby nebyl déšť, proto, že to chce Hospodin. Ale i v období sucha se o Eliáše stará. Posílá ho, **aby se ukryl u potoka Kerítu.** A říká mu, že **z potoka bude pít a že přikázal havranům, aby mu tam přinášeli potravu.** A četli jsme, že skutečně **havrani mu přinášeli chléb i maso a z potoka Eliáš pil.** Jaký hezký obraz Boží starosti o člověka. Bůh přikázal havranům. Bůh řekl, a dělo se to. Bůh řekl a bylo světlo. Bůh řekl a bylo sucho. Bůh řekl a zem naplnily vody. A pak najednou Bůh neřekl, **uplynula řada dnů a potok Kerít vyschl, protože v zemi nenastaly deště.** A proč Bůh neřekl? Proč vyschl Eliášův zdroj života? Stal se z Eliáše snad bezbožník? Potrestal snad Eliáše Bůh za nějaký hřích? Anebo se Eliáš přestal modlit? Nic takového. Ba naopak. Určitě se modlil, jinak by stěží zaslechl, co mu Hospodin k té nové situaci řekl. **Vstaň, jdi do Sarepty a usad' se tam. Přikázal jsem tam jedné vdově, aby tě zaopatřovala potravou.** Jak ale z příběhu dál víme, zaopatřit potřebovala Božím zázrakem skrze Eliášovo slovo právě tato vdova. Už měla poslední jídlo. Pro sebe a

svého syna. Byla připravena, že po tomto posledním jídle zemřou. Avšak Eliáš jí vyřizuje slovo Hospodinovo, že **od této chvíle mouka ve džbánu neubude a olej v láhvi nedojde**. Eliáš je tedy poslán, aby posloužil vdově, která už neměla naději. Ovšem kdyby potok nevyschl? Tak by asi Eliáš zůstal spokojený tam, nikam by nešel a vdova by se svým synem zemřela.

A tak je, bratři a sestry, dobré se zamyslet, co dělat, když nám vysychá pramen života, radosti a naděje. Eliáš se jistě začal dotazovat Hospodina a ten mu řekl, že je třeba se posunout dál. Už tu nebudeš u tohoto potoka sám pro sebe, ale běž a služ tam, kde tě posílám nyní. Něco končí a nové začíná. A když něco vysychá, pak je potřeba se ptát Hospodina, kde budu opět moci žít. Eliáš měl vystaráno, sloužil vdově a ta pak sloužila jemu nekonečnými zdroji oleje a mouky.

A tak to může být, milí přátelé, i u nás. **Někdy vyschne něco, co nám Bůh dal, aby nás přivedl k něčemu, co je ještě hlubší!** Někdy nám vyschne radost. Možná nám přestane fungovat způsob, kterým jsme se doted' modlili. Někdy nám dojde síla ve službě, v které stojíme. A možná i ve sboru nebo v církvi zjistíme, že něco, co fungovalo třicet let, už prostě nefunguje. A možná můžeš prožívat období duchovního sucha. Můžeš si připadat jako David v poušti. V zemi bezvodé. A možná můžeš prožívat období, kdy se ti zdá, že Bůh mlčí. A možná si říkáš: **Bože, vždyť jsem tam, kam jsi mě poslal. Tak proč mi vysychá potok? Proč už nemám tu radost?**

Co ale udělá Bůh? Všimněme si toho u Eliáše. Bůh neřekne: „**Eliáš, snaž se, aby potok znovu tekł.**“ Ale řekne: „**Vstaň a běž do Sarepty...**“ Jinými slovy, to co bylo pro tebe zdrojem včera, nebude nutně zdrojem zítra. Možná někdy říkáme, že musíme obnovit to, co bylo. Možná chceme někdy vrátit věci do starých kolejí a při tom víme, že už to nebude ono. A proto je potřeba se modlit a ptát se Boha. Protože On mnohdy chce říci: **Tohle už ne! Vstaň a jdi. Já už pro tebe připravuji jiný pramen.**“

Nicméně, milí přátelé, tím pravým pramenem pro nás má být především Pán Ježíš Kristus. On je ten zdroj živých vod. A On nás zve: „**Jestliže kdo žízní, ať přijde ke mně a pije!**“ Ovšem jestli si myslíš, že stačí udělat nějakou změnu ve svém životě, myslím tím změnu lokality, změnu zaměstnání, změnu partnera, změnu životního stylu a já nevím jakou ještě změnu a neuděláš změnu v tom, že budeš skutečně čerpat živou vodu ze vztahu s Pánem Ježíšem, pak ti takové zdroje opět dojdou. U proroka Jeremjáše máme k tomu dost zásadní slovo: „**Dvojí zlo spáchal můj lid: opustili mne, zdroj živých vod, a vytesali si cisterny, cisterny rozpuhané, jež vodu neudrží.**“ (Jr 2, 13)

A tak, milí přátelé, když máme v Evropě takové sucho, nemělo by to nás křesťany vést právě k modlitbám? A taky k důvěře obrátit se na Pána, aby se smíloval i nad Růžďkou? I nad Francií? Vždyť přece stačí, aby řekl slovo! Ale možná potřebujeme ještě jedno. Ten příběh Eliášův nekončí u té vdovy. Ale na hoře Karmel. Po třech letech sucha se Eliáš objeví mezi lidmi. Neřekne ale: Musíte ještě více šetřit vodou. Ale řekne něco mnohem důležitějšího: „**Jak dlouho budete poskakovat na obě strany? Je-li bohem baal, běžte k němu. Je-li ale Hospodin, pak se od Něj neodvracejte.**“ A pak přijde něco nádherného. Eliáš opraví zbořený Hospodinův oltář a obětuje na něm. A pak se modlí: „**Hospodine, Bože Abrahamův, Izákův a Izraelův, ať je dnes poznáno, že ty jsi Bůh v Izraeli...**“ A potom přišel na oltář oheň shůry. A dále? **Nebe se zatáhlo mraky a větrem a nastal veliký déšť.** A tady můžeme vidět nádhernou poslušnost. Odvrácení, pokání, obnovený oltář, modlitba, oheň a déšť.

A tak si, bratři a sestry, nekladme otázku, proč nám Bůh nesesílá déšť. Spíše si kladme otázku, co je potřeba v našich životech obnovit, opravit, anebo postavit? Potřebuješ ve svém životě obnovit nebo postavit oltář modlitby? Pak to udělej! Anebo potřebuješ oprášit dlouho neotevřenou Bibli? Běž do toho. Anebo potřebuješ narovnat vztahy s druhými? Na nic nečekej a učiň tak! Anebo potřebuješ opravit oltář tvé věrnosti vůči Pánu? A tak možná není dnes nejdůležitější otázka, kolik vody máme v naší studni. Ale odkud čerpáme vody pro náš život? Protože přijde den, kdy vyschne každý lidský potok. Vyschnou naše peníze. Vyschnou naše síly. Vyschnou naše schopnosti. Vyschnou naše pozemské jistoty. A možná jednou vyschne i potok, o kterém jsme si mysleli, že bez něj nemůžeme žít. Každopádně pokud cítíme, že to chce nějakou změnu, začněme u sebe. A začněme tak, že půjdeme nejprve k tomu, který říká: **Kdo žízní, ať přijde ke mně a pije!** Amen. Modlitba píseň 717

Večeře Páně

Slovo poslání: Jakub 5, 13-18

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen

Píseň 719